

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas III. Aduentus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

Patribus initi, dignaretur misereri generis humani miserè pessum euntis, & mittere promissum Messiam, seque in minimam, si placeret, benedictæ matris illius eligendæ assumere ancillulam. O quam grata Sanctissimæ Trinitati tanta mentis demissio, gratitudo, amor, resignatio, zelus diuinæ gloriæ & salutis animarum, quorum actibus, seu affectibus frequentatis voluit Verbum æternum è sinu Patris trahi in uterum Virginis? Et tu hos frequenta, quibus tanta potest breui acquiri gratia.

3. Hebdomadæ
Aduentus.

Dominica III. Aduentus.

De missione duorum discipulorum Iohannis ad Christum. Matth 11.

I. Meditatio.

I. Iohannes per duos discipulos ad Christum missos quærit: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? non quod dubitet an is verus sit Messias, sed vt discipulos suos, quos breui deserturus erat, ad fidem in Christum per conspecta miracula ab eo facta pertraheret, ex zelo gloriæ Christi, & salutis illo-

illorum promouendæ, plenius ab ipso
in omnibus instituendos. O quàm fer-
uens erat in sancto Ioanne zelus om-
nes, si posset, ad amorem Christi per-
ducendi, optans minui, vt ille cresce-
ret: quam gratus is Christo fuit, qualem
illi doctorum aureolam peperit! ô quã
verè ait D. Gregor. *Nullum omnipotenti* *in Ezech.*
Deo tale est sacrificium, quale est zelus ani- *Hom. 12.*
marum Hunc prolixè hic exerce.

II. IESVS mentem Ioannis perspi-
ciens, respondet non tam verbis asse-
rens, quàm factis probans se esse Messi-
am: renunciate Ioanni, quæ audistis
& vidistis: cæci vident, claudi ambu-
lant, leprosi mundantur, surdi audiunt,
mortui resurgunt, pauperes euangeli-
zantur: & *beatus est, qui non fuerit scanda-*
lizatus in me. Idque ex insigni modestia
& zelo maioris nostræ perfectionis, vt
doceret nos fugere omnem speciem
propriæ iactantiæ, moneretque prius
opere præstandum, quod verbo alios
docemus, & iubemus. Fuga iactantiæ.
Zelus propriæ perfectionis.

III. Illis abeuntibus Iesus apud tur-
bas commendat Ioannem, non solum à
dignitate officij illi commissi, quod sit
Propheta, imò Angelus, de quo Mala-
chias: *Ecce ego mittam Angelum meum*
C antè

antè faciem tuam, qui preparabit viam tuam antè te: sed etiam ab insigni constantia, asperitate vitæ, zelo prophetico, angelicâ innocentia, eo fine, vt has virtutes æmulemur, quæ tantam peperere Ioanni apud Christum scrutantem corda & renes, in terris existimationem; & tantam gloriam, tamque eximias Martyrum, Doctorum, Virginum aureolas in cœlis. Feruor proficiendi, & Ioannem æmulandi in prædictis excitandus.

II. *De tempore completi mysterij Incarnati Verbi.*

I. **D**EUS hoc maximum mysterium ab origine mundi promissum, tot figuris præmonstratum, tot prophetis prænunciatum, vt ab æterno decreuit, ita in tempore executioni mandare distulit, vsque ad annum ab orbe condito quinquies millesimum, centesimum, nonagesimum nonum (iuxta martyrologium Romanum) idque ex inscrutabili abyssu sapientiæ suæ, ad maiorem suam, electorumque gloriam, ob has congruentes rationes: 1. Vt ingravescente tot sæculis morbo corruptionis humanæ, magis appareret necessitas tam rari & inexpectati remedij, & maior

ior virtus medici. 2. Vt tantæ gratiæ exhibitio eò pluriæ æstimaretur, quò diutius differretur. 3. Vt dilata electorum Patrum desideria in terris elicitæ crescerent, & maiorem in cœlis gloriæ coronam impetrarent. Quàm admirabilis & terribilis, sed & quàm suavis, & amabilis est Deus noster in omnibus consilijs suis super filios hominum? Differt sæpè electis, quæ petunt, citò tribuere, vt commodiore tempore abundantius eadem mereantur accipere. O quàm meritò ergò cum heroicâ confidentiâ & longanimitate diuinæ prouidentiaë acquiescendum, audiendumque illud: *Si moram fecerit, expecta eum, quia veniens veniet, & non tardabit*? Admiratio diuinæ prouidentiaë, gratitudo, Amor.

II. Deus eo tempore voluit filium suum incarnari, quo mundus totus in maligno positus tam inæstimabili gratiâ erat indignissimus; quo Idololatria toto orbe latissimè dominabatur, quo maxima erat verè fidelium Israelitarum raritas, quo ipsi illi Deo tam peculiariter dilecti in tot diuisi sectas & dissensiones pessum ibant, quorû tantam præuidebar malignitatem, vt non solùm non essent recepturi missum Saluatorem, sed

necem illi crudelissimam illaturi: idque idcirco, ut liquidò constaret, hoc tam inæstimabile beneficium mundo ingrato indignoque collatum, non ex hominum merito, sed ex gratuito diuinæ pietatis beneplacito. O verè inæstimabilis dilectio charitatis! *Sic Deus dilexit mundum* tam immundum, tam indignum, tam malignum, *ut filium suum unigenitum daret*, tali tempore pro eo salvando incarnandum! Quoties etiã te eo tempore, quo gratia eius eras indignissimus, maximis beneficijs cumulavit, non ex vlllo merito tuo, sed ex merito beneplacito suo? Affectus exercendi, Humilitas, gratitudo, amor.

III. Demum eo tempore voluit exhibere mundo hoc beneficium, quod cernebat impletam mensuram meritum, quibus decreuerat accelerationem eius saltem de congruo à sanctis veteribus Testamenti Patrib. impetrari, per inflammatissima Beatæ Virginis desideria, seraphicosque affectus humilitatis, gratitudinis, amoris, zeli, aliarumque virtutum. O quàm liberalis est Deus in bonis seruorum suorum desiderijs, longè supra spes eorum omnes, remunerandis. Quis enim ausus fuisset talem, ac tantum petere vel expectare

Re-

Redemptorem, coæqualem scilicet æterno Patri filium pro nobis redimendis incarnandum? Spes, gratitudo, amor.

*De missione Gabrielis, & salutatione
B. Virginis Luc. I.*

III.

I. **C**Um iam adesset optatum illud momentum ab æterno præsignatum, quo tantum perficeretur mysterium, Pater æternus misericordiarum viscera pandens, Filius ad currendam viam suam, ut Gigas exultans, Spiritus Sanctus ad cooperandum tanto pietatis sacramento exardescens vnanimum consensu mittunt legatum Archangelum Gabrielem, Dei virtutem nomine & re referentem, ad Virginem non mundo, sed cælo celebrem, regiâ quidem stirpe prognatam, sed fabro desponsatam, non in ciuitate, nec palatio regio, sed in oppidulo & cubili exiguo residentem. Summa legationis erat æternum illi reuelare Sanctissimæ Trinitatis decretum, ut videlicet velit esse Mater Verbi incarnandi. O quanta diuinæ potentia, sapientia, bonitatis dignatio, creaturæ suæ liberum consensum in re etiam tantâ, ex quâ pendeat salus vni-

C 3

usr-

uetorum, tam benignè requirentis, atque ad tam sublimē dignitatem ex gratuita misericordiā illam inuitantis! O quāta & illa eiusdem dignatio te toties tam indignum ad gratiam eius acceptandam, intimamq; familiaritatem secum ineundam, tot internis inspirationibus vocantis, allicientis, pertrahētis? Quanta tantæ Dei dignationi & gratuita dilectioni deberetur merito gratiarum actio, & reciproca dilectio? Quanta Beatæ Virgini, quam sic præ omnibus creaturis respexit Deus, congratulatio? His expensis hi affectus gratitudinis, amoris, congratulationis eliciendi.

¶ I. Salutat Gabriel Virginem sic: Ave, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus. Expende hic expressas Beatæ Virginis prærogativas, i. Quod sit gratiā plena, plena, inquam, longè supra omnes Sanctos eminentiā omnium gratiarum, Matri Dei debitarum, plena in primis gratia sanctificante, fide, spe, charitate, humilitate, ceterisque virtutibus: plena deinde sapientia, scientia, pietate, ceterisque Spiritus sancti donis: plena præterea, quoad memoriam sanctissimis cogitationibus, quoad intellectum diuinissimis
illu.

illustrationibus, quoad voluntatē, feruentissimis amoris, zeli, aliarumq; virtutum actibus, vehementibusq; desiderijs aduentūs Messiae & redemptionis humanæ. 2. Quod Dominus cum illa, non tantum omnibus modis, quibus est cum iustis omnibus, & quidem multo eminentius per gratiam iustificantem, peculiarem assistentiam, stupendam familiaritatem, sed etiam, quod corporaliter sit in eius utero futurus per incarnationem. 3. Quod sit benedicta omni genere benedictionum illi conuenientium. quod sit præseruata ab omni labe, originali, & actuali, à fomite peccati, ab illa maledictione Euxæ: *In dolore paries* Gen. 3.
filios tuos: ab opprobrio sterilitatis per partum virgineum: insuper quod sit futura Mater omnium benedictionum, utpote paritura promissum Messiam, in quo benedicentur omnes gentes: His expensis congratulare B. Virgini, & gratias age diuinæ Maieftati pro concessis his ipsi prærogatiuis.

III. Humilis ac prudens Virgo respondet nõ verbo, sed prudēti silentio, ac verecūda vultus mutatione, ad laudes suas erubescens, seque indignam reputans, quam Angelus suauiter consolans his erigit: *Ne timeas Maria, inuenisti enim*

gratiam apud Deum, innuens fontem omnium prædictarum benedictionum esse meram Dei gratiam & dilectionem. O quàm eximios interim illuminatissima Virgo elicuerit affectus intimæ humilitatis, gratitudinis, amoris, profundissimam suæ vilitatis, & diuinæ Maiestatis, suæ indignitatis & diuinæ benignitatis abyssum intuens, sibi nihil, præter putū suum nihilū, Deo omne suum bonum in solidum ascribens: gratis se te dilectam, gratis ad tantam gratiam se electam, gratis se sic euectam humillimè agnoscens Congratulare illi de tanta gratia, quam inuenit, & de tanta humilitate, qua maiorem promeruit, & æmulare eam in affectibus humilitatis, gratitudinis, amoris.

IV.

De expositione mysterij Incarnationis.

I. **E**Xponit Angelus Beatæ Virgini, quod sit paritura filium, & qualem, & quātum. *Ecce concipies & paries filium*, talem scilicet, qui 1. sit futurus nomine & re Saluator. 2. Magnus absolute, naturâ, quia Deus; officio, quia summus mediator Dei & hominum, rex, pontifex, legislator, iudex; donis natu-
ra,

ræ, gratiæ, gloriæ, quibus longè omnes
 excellet. 3. Filius altissimi non adopti-
 uus, vt alij iusti, sed naturalis. 4. Qui
 imperium regno Dauidico significatum
 longè excellentius obtenturus sit, &
 regnaturus in domo Iacob spirituali, id
 est in Ecclesiâ in æternum Hic conside-
 ra quàm clarè B. Virgo illuminatissima
 cognouerit hunc ipsum fore verum
 Messiam toties promissum, vnigenitum
 nempe Filium Dei incarnandum, quo-
 modo obstupuerit tantam eius demis-
 sionem, quâ is, qui naturâ est Deus, di-
 gnaretur non tantum fieri homo, sed
 puer paruulus, vt admirabundus in
 spiritu præuidit Isaias: *Paruulus natus Isai. 9.*
est nobis, & filius datus est nobis: & factus
est principatus super humerum eius, & vo-
cabitur nomen eius admirabilis, consiliarius,
Deus, fortis, pater futuri saculi, princeps pa-
cis. Quàm diuinos iterârunt humilitatis,
 gratitudinis, amoris affectus? Et hos tu
 cum illa elice, simulque illi de tanto fi-
 lio, & filio de tantis præeminentijs con-
 gratulare.

II. Respondet B. Virgo virginalis in-
 tegræ voti que sui obseruantissima:
Quomodo fiet istud, quoniam virum non co-
gnosco? non Angelo mysterium reuelanti
 incredula, sed de modo eius complendi.

C s ob

Isa. 7.

ob castitatis votum, sollicita, proinde-
que licet Matrem Messiae virginem fu-
turam ex Isaiæ prophetiâ non ignora-
ret, prudenter tamen hoc verecundo re-
sponso deprehendere voluit, num An-
geli reuelatio cum prophetæ reuelatio-
ne consentiret. O rarum virginæ inte-
gritatis zelum! O prudentiâ singularem!
O constantiam admirabilem, quæ nec
tanti filij promissione se à proposito si-
neret dimoueri! Has eius virtutes æmu-
lare, illi congaude, quæ meruit & talem
filium parere, & virgo permanere.

III. Angelus Virgini anxie, reuerenter
benigneq; modum exponit: *Spiritus san-
ctus superueniet in te, & virtus altissimi ob-
umbrabit tibi. Ideoque & quod nascetur ex
te sanctum, vocabitur Filius Dei* Insuper
dictis fidem astruit exemplo Elisabethe
sterilis parituræ filium: attamen præci-
puum credendi fundamentum subiicit:
*Quia non erit impossibile apud Deum omne
verbum.* Quales interim beata Virgo
hæc admiranda Dei opera viuæ fidei o-
culis intuens elicuerit affectus admira-
tionis, humilitatis, gratitudinis, amo-
ris, resignationis, zeli gloriæ Dei, & sa-
lutis humanæ, quibus tandem è cælo
in terras traxit filium altissimi, eius con-
sensum præstolantem! O si & tu hos af-
fectus

fectus affectuosè frequentares, quam copiosos cælestis gratiæ riuulos in aridum animæ tuæ solum deriuares? imò fontem omnium gratiarum, sponsum cælestem, ad te inuisendum alliceres!

De consensu Beata Virginis.

V.

I. **A** Ssensum B. Virginis auidè expectat Angelus in eius Oratoriolo, sanctissima Trinitas in cælo, homines in mundo, Animæ patrum in lymbo, vti D Bernardus patheticè describit: *Audisti Virgo factum, audisti & modum, utrumque mirum, utrumq; incundū, expectat Angelus responsum. Expectamus & nos, Domina, verbum miserationis, quos miserabiliter premit sententia damnationis. Et ecce offertur tibi pretium nostræ salutis, statim liberabimur, si consentis. Hoc supplicat à te, ô pia virgo flebilis Adam, cum miserâ sobole suâ exul de paradiso, hoc Abraham, hoc David, hoc ceteri Patres, Patres scilicet tui, qui & ipsi habitant in regione umbra mortis. Hoc totus mundus tuis genibus prouolutus expectat. nec immeritò, quando ex ore tuo pendet consolatio miserorum, redemptio captiuorum, liberatio damnatorum, salus denique vniuersorum filiorum Adam, totius generis tui. Da virgo responsum festi-*

Hom. 4.
super
Missus.

nanter. O Domina responde verbum, quod terra, quod inferi, quod expectant & superi. Ipse quoque omnium rex ac dominus quantum concupivit decorem tuum, tantum desiderat & responsionis assensum, in qua nimirum proposuit saluare mundum: Et cui placuisti in silentio, iam magis placebis ex verbo: cum ipse tibi clamet è caelo: O pulchra inter mulieres fac me audire vocem tuam. Si ergo tantum eum facis audire vocem tuam: ipse te faciet videre salutem nostram. Responde itaque citius Angelo, immò per Angelum domino. Responde verbum & suscipe Verbum profer verbum tuum, & concipe diuinum. Emitte transitorium & amplectere sempiternum. Quid tardas? quid tardas? crede, confitere, & suscipe. Aperi Virgo Beata cor fidei, labia confessioni, viscera Creatori. Ecce desideratus cunctis gentibus foris pulsat ad ostium.

O ingens dignatio Sanctissimæ Trinitatis! O ingens ardor amoris Verbi æterni Patris, sic anhelantis ad tantum assumendum onus nostræ redemptionis! Quod onus amore tui mihi deinceps erit recusandum? imò non vltro appetendum, non alacriter cum gaudio amplectendum? Gratiudò, amor, resignatio.

II. Beata Virgo, deliberatione debitâ præ-

præmissâ, cum viuâ fide, profundissima demissione, ardentissima charitate, absolutissima resignatione, ardentissimo zelo parendi diuino beneplacito consentit, inquit: *Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Vbi 1. expende eximiam eius humilitatem, quam exercuit, dum ex intimo corde sentit & dicit: *Ecce Ancilla Domini*: agnoscens se totam esse Domini iure creationis, ideoque eius, non suam se debere semper & in omnibus spectare voluntatem: illi, non sibi laborare; illi, non sibi lucrari; illius, non suam quærere gloriam aut commodum: insuper omnibus domesticis & seruis Domini seruire cum Abigail dicente Dauidi: *Ecce famula tua sit in Ancillam, ut laui pedes seruorum Domini mei*: idq; non ob spem mercedis, quæ sibi non deberetur, sed ex debito seruitutis, quo ad hæc omnia teneretur. 2. Expende perfectissimam eius resignationem ad omnia, quæ diuinæ placerent Maieitati, non solum ad acceptandam dignitatem Mariæ Dei, sed ad omnia etiam onera laborum, persecutionum, opprobriorum illi coniuncta, quæ præsciebat ex prophetis sibi olim cum filio toleranda: absolutissimam obediētiam, alacritatemque exe-

quendi omne diuinum beneplacitum. Eximiam fidem demū cum summa modestia & diffidentia sui coniunctam, dum inquit: *Fiat mihi*: agnoscēs id opus fore omnipotentiae Dei, qui creauit omnia dicens: *Fiat*: quasi dicat: licet me plus nimio sentiam tanto munere indignam, & Deus pro libitu suo de me habeat disponere, si tamen consensum meum requirit, permitto me eius voluntati. *Secundum verbum tuum*: vel alloquens Angelum: *Fiat mihi secundum verbum tuum*, quod dixisti: vel ad Deum conuersa: *Secundum verbum tuum*, prout disposuisti: vel, *Secundum verbum tuum* æternum mōx incarnandum: fiat in me, fiat quod ille vult. Gratulare Beatæ Virginis de tanta dignitate Matris, & tam heroicis virtutibus illi diuinitus concessis fide, humilitate, resignatione, obedientia, easdemque exerce, & imitari propone.

III. Perfecta tam sublimi, ex sententia, legatione Angelus exultans cœlum reperit, rationeque eius Deo reddita ad plura se obsequia promptum exhibet, totamque cœlestem curiam tam expectato exhilarat nuncio. Congratulatio & gaudium de bonis proximorum, & alacritas parendi hinc æmulanda.

De

De executione Incarnationis.

VI.

I. **I**N momento, quo Beata Virgo consensit, *Verbum caro factum est.* Quod ineffabile mysterium tota Sanctissima Trinitas operata est, corpus perfectum ex purissimo B. V. Mariæ sanguine formando, animamque rationalem creando, corporique formatæ infundendo, utrumque autem personæ Verbi sic uniendo, ut eadem fieret persona Dei & hominis: atque ita unus & idem esset Deus & homo. idque ex infinito æternæ dilectionis affectu, eo fine, ut homines ex natura filios iræ efficeret filios gratiæ, & reos merito suo gehennæ, diuinæ gratis redderet consortes naturæ. O ineffabile pietatis sacramentum! quousque diuinam Maiestatem se demittere coegit immensus, infinitus, interminabilis, incomprehensibilis erga ingratos Adami nepotes amor! Quam merito amor ille omni possibili mutui amoris excessu esset compensandus?

II. Porro in hoc magis adhuc cōmendauit nobis filius Dei charitatem suam, quod, licet sibi deberetur corpus immortale & impatibile ob immunitatē à labe originali: & gloriosum, ob claram
Dei

Dei

Dei visionem, qua secundum animam fruebatur: insuper, licet aliunde potuisset accipere corpus perfectum, nihilominus patibile, mortale & infantile in utero Virginis assumere dignatus sit ex nimia charitate, qua dilexit nos. 1. Ut à vitæ exordio vsque ad finem eiusdem tot ærumnas, tedia, opprobria, tormenta, mortem tolerando abundantius pro peccatis nostris satisfaceret. 2. Ut ab ingressu in mundum vsque ad egressum, continuum nobis humilitatis, patientiæ, mortificationis, omniumque virtutum exemplum præberet. 3. Ut per omnia fratribus assimilatus efficacius nos ad sui amorem pelliceret. Necdumne te, ô cor durum & obduratum, tam tenera Dei tui dilectio emollit? necdum ad redamandum & imitandum tam ingens ardor amoris accendit?

III. In hoc omnium diuinorum operum diuinissimo completo, tanquam se in primis digno, ineffabili cum exultatione sibi summè complacuit Sanctissima Trinitas, ob adimpletam promissionem suam, & luculentissimè manifestatam omnipotentiam, bonitatem & charitatem suam infinitam. Patri peculiaris erat ratio exultandi, quod in hunc hominem Deum summo, præ omnibus

nibus creaturis simul sumptis, amore ferretur: Filio, quod ob arctissimum naturæ humanæ complexam, contractamque cum toto hominum genere cognationem cœperit hominem amare tanquam seipsum: Spiritui Sancto, quod id eximij amoris esset opus, ideoque ipsi peculiari ter attributum, quodque super hunc eundem hominem Deum, absque mensurâ requiesceret. Tota insuper beatorum civium curia ob spem proximam instaurandarum cœlestis senatus ruinarum mirificè exultavit, infinitam SS. Trinitatis potentiam, sapientiam, bonitatem, charitatem admiranda magnificavit: tantam Filij Dei dignationem suspexit: pro tanta misericordia humano generi exhibita gratias egit; Verbum incarnatum submissè de cœlo in Virginis utero, tanquam caput & regem suum, adoravit. Quanto & te zelo benedicere & glorificare oporteret tantam Dei benignitatem? quàm medullitè de tanta ex hoc mysterio in Deum redundante gloriâ exultare, quàm ardentè redamare, quàm deuotè gratias agere?

De perfectionibus animæ Christi.

V I I.

I. **E**odem primo Incarnationis momento.

mento.

momento ea sanctissimæ animæ Christi infusa fuere supereminētissima dona & charismata, quæ Filiū Dei decebant. 1. Immunitas ab omni prorsus macula, imò impeccabilitas. 2. Sanctitas in longè eminentiore gradu supra omnes puras creaturas. 3. Clara Dei visio cum amore & gaudio beatifico similiter in sublimissimo gradu. 4. Scientia infusa excellentissima, qua clare cognouit omnia præterita, præsentia & futura in omnem æternitatem. 5. Potestas excellentiæ in ipsa interiora cordium, remittendi peccata, flectendi corda. 6. Potestas largiendi diuina charismata, instituendi sacramēta. 7. Gratia capitis Ecclesiæ militantis & triumphantis tam hominū, quā Angelorū. His expensis cōgratulare Christo de tantâ tot gratiarum, & prærogatiuarum ei communicatarum excellentia, Sanctissimæque Trinitati gratias age: concipe magnam spem & amorem erga mediatorem & caput adeò sublimibus charismatis largissimè ditatum, à quo proinde sperandus influxus omnium gratiarum in spiritualia eius mēbra, cum desiderio eximie perfectionis assequendæ, vt fias dignum sub tali capite, talis corporis mystici membrum.

II. Expende singularum prædictarum prærogatiuarum magnitudinem, inspicendo 1. earum latitudinem, quàm latè se nimirum extendant. 2. Sublimitatem, quoad intrinsecam earum perfectionem. 3. Longitudinem, seu durationem deinceps æternam. 4. Profunditatem seu incomprehensibilitatem earundem, quod tam immani interuallo excedant omnes omnium Sanctorum hominum & Angelorum gratias & perfectiones. Renouandi hic prædicti affectus congratulationis, gratitudinis, spei, amoris, zeli eximiæ perfectionis.

III. Expende, quanta redundet ex tanta Christo communicatorum charismatum affluentia & præ eminentia in Sanctissimam Trinitatem gloria: dubio procul longè maior, quàm ex omnibus gratijs vnquam concessis & concedendis vniuersis Angelis & hominibus simul sumptis. Quanta in totum genus humanum, quod in Christo sic exaltatur, dignitas: quanta in singulos viatorum copia gratiarum, quanta in singulos comprehensorum abundantia gaudiorum. Quàm merito ergo nobis Christo cõgaudendū, & de tanta diuinæ Maiestatis glorificatione, de tãta humani generis exaltatione, de tãta vbertate gratia:

tia:

tiz & gloriæ nobis à Christo proveniente cum gratiarum actione lætandum, quàm ardentè Christus caput nostrum, fons omnium charismatum à nobis mèbris suis, quæ tam tenerè diligit, redamandus? Affectus gaudij, gratitudinis, amoris hinc subdendi.

4. Heb-
domadæ
Aduen-
tus.

Dominica IV. Aduentus.

De Iudeorum legatione ad Ioannem.
Ioan. I.

I. I. **C**ONsidera quanti æstimanda sit eximia perfectio, quæ etiam improbos & hæreticos rapiat in admirationem, qualis erat Ioannis, qui ob eam Messias reputabatur à Iudæis, ideoque talis ad eum instituebatur legatio, quæuis ille minimè suam, sed purè diuinam gloriam in sancta illa viuendi ratione quæreret. Concipiendus hinc zelus proficiendi eximiè in omni perfectione, sed purè ad Dei gloriam.

II. Expende profundissimam S. Ioannis humilitatem, qui, cum posset, si voluisset, verus Messias falsò reputari, aut saltem verè Elias in spiritu aut propheta.